

Усе, що тільки між нами

Усе, що тільки між нами від Люсі Скор — це зворушлива романтична історія.

Неш завжди був для всіх «хорошим братом Морґаном», усміхненим і люб'язним. Проте зараз шеф поліції відновлюється після поранення, і його південний шарм потьмянів через панічні атаки та кошмари. Він нікому не розкажує, що з ним коїться. Проте нова сусідка, розумна й зваблива Ліна, бачить, що над молодшим Морґаном згущається морок. Зазвичай вона уникає фізичного контакту, — якщо тільки не вона його ініціює, — та на Нешеві дотики чомусь реагує інакше. Між ними виникає сильний зв'язок, який дасть Нешеві нову опору в житті, а Ліну змусить поставити під сумнів свої принципи.

На жаль, у Ліни теж є свої секрети, і якщо Неш дізнається справжню причину її приїзду в Нокмаут, він їй нізащо не пробачить.

Крім того, Ліна ніколи не заводить серйозних стосунків. Ніколи. Короткий романчик з місцевим копом? О, таке залюбки! Стосунки з чоловіком, який сподівається, що Ліна осяде на одному місці? Та нізащо! Щойно вона здобуває бажане — все, шукай вітра в полі. Але Нокмаут непомітно полонить серця. І якщо Неш вирішить завоювати Ліну, то вже не відступить... навіть перед лицем смертельної небезпеки.

Маленькі жаринки

Федеральним агентам, які припхалися в мій кабінет, дуже пощастило.

По-перше, після поранення мій лівий хук уже не той, що раніше. По-друге, я вже давно взагалі нічого не відчував, тому мене практично неможливо було роздратувати чи спровокувати на якісь дурнуваті вчинки.

— ФБР у курсі, що у вас є особисті мотиви для розшуку Данкана Г'юго, — спецагентка Сональ Айдер сиділа навпроти зі зразково виструнченою спиною, наче її на кілок настромили. Прискіпливий погляд затримався на плямі від кави на моїй сорочці.

Сональ Айдер, залізна леді в напрасованому брючному костюмі, здавалося, снідає процесуальним кодексом. Поруч із нею сидів Нолан Грем, федеральний маршал США, вусань із невдоволеною пикою. Вочевидь, його змушували робити те, чого він робити не хотів. І позирав він на мене так, ніби це я у всіх смертних гріхах винен.

Мені й хотілося б розізлилися. Хотілося б відчутти ще бодай щось, окрім довбаної бездонної порожнечі, яка хвилями накочувалася і затягувала щораз глибше. Але я тупо нічого не відчував. Вакуум. Спустошення.

— Проте ми не можемо допустити, аби ваші люди плуталися під ногами й заважали моєму розслідуванню, — базікала Айдлер. По той бік скляної стіни мого кабінету сержант Грейв Гоппер висипав пів тонни цукру в чашку кави й, не приховуючи обурення, намагався самим поглядом спопелити двох непроханих гостей-федералів. Усі інші мої підлеглі гули як у вулику, зайняті своїми справами, типовими для поліцейського відділка маленького містечка.

Як завше, дзвонили телефони, клацали клавіатури, офіцери й офіцерки несли службу, пихтіла кавоварка, виціджуючи чергову порцію найгіршої у світі кави.

Всі жили, дихали, щось робили. Всі, крім мене.

Я лише майстерно прикидався.

Схрестив руки на грудях. Плече пронизав біль, але мені було по цимбалах.

— Ціную вашу професійну етику, проте які в мене можуть бути особисті мотиви? Я не єдиний коп, якого підстрелили при виконанні.

— І точно не єдиний коп у списку, — вперше за весь час озвався маршал Грем.

Я зціпив зуби. Весь цей кошмар почався саме з того довбаного списку.

— Але ви стали першою мішенню, — зауважила Айдлер. — Ваше ім'я є в тому переліку правоохоронців та інформаторів. І напад на вас — це не просто замах абощо. Вперше у ФБР з'явилася зачіпка, яка може реально вивести на Енто-ні Г'юго.

І вперше в її голосі прозвучала бодай якась емоція. Спецагентка Сональ Айдлер теж мала особистий мотив у цій справі: притиснути кримінального авторитета Ентоні Г'юго.

— Не можна допустити ані найменшого витoku інформації. Наголошую: ця справа має найвищий рівень конфіденційності, — торочила вона. — Саме тому ми категорично проти втручання місцевих. Навіть місцевих зі значками. За всі вчинки доведеться розплачуватися, а благими намірами вимощена дорога до пекла.

Я знічев'я потер підборіддя й виявив, що щетина от-от набуде права називатися бородою. Колись щоранку голився, та останнім часом на все забив.

Отже, міс Айдер вважала, що я веду власне розслідування. З огляду на всі обставини, вельми слушне припущення. От тільки вона не знала одного мого темного секретика. Ніхто не знав. А секрет був у тім, що хоча зовні мої рани загоїлися і я щодня вбирився в поліцейську уніформу й приїздив у відділок, та всередині був спустошений, мертвий. Нічого не відчував і нічого не хотів. Не хотів навіть знайти того, хто в мене стріляв.

— А що ви пропонуєте робити, якщо раптом Данкан Г'юго повернеться й підстрелить ще кількох містян? Закрити очі? — буркнув я.

Федерали презирнулися.

— Ні, я сподіваюся, що ви будете доповідати про всі події місцевого масштабу, які можуть стосуватися справи сімейки Г'юго, — безапеляційно заявила міс Айдер. — ФБР має куди більше сил та засобів, ніж ваш відділок. Без образ. А ще ФБР діє неупереджено. Ні в кого нема особистих мотивів.

У моїй внутрішній порожнечі щось зашкрябало. О! Сором.

Може, в мене й були особисті мотиви, але особистої мотивації не було. Хоча мала би бути. Я мав би сам вистежувати того виродка. Якщо не заради себе, то бодай заради Наомі й Вейлей.

Данкан Г'юго поставив під удар життя нареченої мого брата та її племінниці, він їх викрав і тримав заручницями, шукаючи чортів список, через який я отримав два кульові.

Проте щось у мені померло в тій довбаній канаві. А те, що вижило, не було варте й доброго слова.

— Маршал Грем тимчасово переїде у Нокмаут. Він відповідатиме за вашу безпеку й видивлятиметься, чи нема чого підозрілого, — торочила далі Айдлер.

Вусань таким новинам радів явно не більше, ніж я.

— Чи нема чого підозрілого? — фиркнув я. — Наприклад?

Рекомендована література



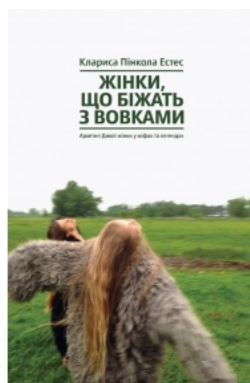
Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)



Зіпсований. Книга 1



Багрянний колір вічності



Жінки, що біжать з
вовками. Архетип Дикої
жінки у міфах та
легендах



Покинь якщо кохаєш



Чарівні казки

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ